

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 166/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s., B., zastúpenej advokátkou Mgr. G. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 38/2011 z 29. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2012 doručená faxom a zároveň aj poštou sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 38/2011 z 29. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky – V., a. s. – si žalobou z 15. novembra 1995 podanou Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uplatnil proti obligačnému dlžníkovi (ďalej aj „odporca 1“) a piatim ručiteľkám (ďalej aj „odporkyne 2 až 6“) nárok na zaplatenie sumy 1 041 366,45 Sk s prísl., pričom vymáhaná pohľadávka vznikla z úverovej zmluvy uzavretej 4. septembra 1991. Krajský súd meritórne rozhodol vo veci prvýkrát rozsudkom sp. zn. 32 Cb/415/1995 z 21. novembra 2008 tak, že konanie v časti proti odporcovi 1 zastavil a žalobu proti odporkyňiam 2 až 6 zamietol. Zamietnutie žaloby proti odporkyňiam 2 až 6 odôvodnil tým, že ručiteľské listiny vyhodnotil ako neplatné právne úkony. Na odvolanie sťažovateľky najvyšší súd rozsudok krajského súdu sp. zn. 32 Cb/415/1995 z 21. novembra 2008 uznesením č. k. 2 Obo 26/2009-405 z 28. októbra 2009 zrušil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom, pričom podľa sťažovateľky *„vyslovil záväzný právny názor o platnosti ručiteľských listín, ktorými odporkyne prevzali ručiteľský záväzok za plnenie odporcu v I/rade“*.

Nadväzne na to rozhodol krajský súd vo veci samej po druhýkrát rozsudkom č. k. 32 Cb/415/95-Má-501 z 15. decembra 2010 tak, že zaviazal odporkyne 2 až 6 zaplatiť sťažovateľke spoločne a nerozdielne sumu 32 361,75 € s prísl.

Na odvolanie odporkyň 2 až 6 bol rozsudok krajského súdu č. k. 32 Cb/415/95-Má-501 z 15. decembra 2010 zrušený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 38/2011 z 29. novembra 2011, v súvislosti s čím sťažovateľka uviedla, že *„tým de facto poprel svoj vyslovený právny názor o platnosti ručiteľských listín a bez toho, aby bol v predchádzajúcom konaní predložený akýkoľvek dôkaz preukazujúci nové skutočnosti, vytkol prvostupňovému súdu, že sa nezaoberal obranou odporkyň spočívajúcou v tvrdení o absencii slobodnej vôle pri podpisovaní ručiteľských listín. Okrem toho Najvyšší súd tiež*

vytkol prvostupňovému súdu, že sa nezaoberal námietskou premlčania vznesenou odporkyňami.“.

Podľa sťažovateľky najvyšší súd napadnutým uznesením porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to najmä tým, že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. V spojitosti s tým poukazuje sťažovateľka na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho v tejto veci, a to uznesenie č. k. 2 Obo 26/2009-405 z 28. októbra 2009, v ktorom najvyšší súd *„výslovne a nepochybné konštatoval platnosť ručiteľských listín, keď vyslovil názor, že ručiteľské listiny boli urobené v zákonom predpísanej forme, obsahujú jasne, presne a zrozumiteľne identifikovaný úver, ktorého ručenie odporkyne prevzali a v konaní bolo tiež preukázané, že podpisy na ručiteľských listinách sú podpismi odporkyň“.*

Sťažovateľka ďalej uvádza, že *„V rozpore s týmto skôr vysloveným záväzným právnym názorom a bez toho, aby bol v predchádzajúcom konaní od posledného zrušujúceho uznesenia NS SR predložený akýkoľvek dôkaz, ktorý by preukazoval nejaké nové skutočnosti, už Najvyšší súd v napádanom rozhodnutí tvrdí, že prvostupňový súd pochybil, keď sa vo svojom rozhodnutí nevyporiadal s obranou odporkyň spočívajúcou v absencii slobodnej vôle pri podpisovaní ručiteľských listín, ktorá bola odôvodňovaná, podľa názoru súdu, svedeckou výpoveďou A. L., konateľa spoločnosti G., s. r. o., zo dňa 19. 04. 2006, ktorá výpoveď je doplnená aj písomným čestným vyhlásením zo dňa 14. 06. 2010. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR je potrebné prikladať svedeckej výpovedi a čestnému vyhláseniu A. L. právnu relevanciu a vykonať dôsledné dokazovanie zamerané na objasnenie obranného tvrdenia odporkyň.“.*

Na tomto mieste si dovoľujeme zdôrazniť, že s obsahom svedeckej výpovede A. L. bol Najvyšší súd SR oboznámený už pri vydaní skoršieho rozhodnutia zo dňa 28. 10. 2009 v tejto veci a toľko Najvyšším súdom v novom rozhodnutí zdôrazňované čestné prehlásenie A. L. zo dňa 14. 06. 2010 neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by neboli obsiahnuté už v jeho skoršej výpovedi. Okrem uvedeného je nepravdivé konštatovanie Najvyššieho súdu, že sa prvostupňový súd s čestným prehlásením ako novým dôkazom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyporiadal. V tejto súvislosti poukazujeme

na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý s ohľadom na obsah čestného prehlásenia a v ňom obsiahnuté tvrdenia o zmanipulovaní podpisov odporkýň na ručiteľských listinách, resp. o podpisovaní v omyle, že ide o pracovnoprávne dokumenty, odkazuje na už odvolacím súdom zdôrazňovanú nezameniteľnosť ručiteľských vyhlásení z hľadiska ich obsahu a vizuálnej stránky, ktorá vylučuje manipuláciu, resp. podpísanie ručiteľských listín v omyle.“.

Sťažovateľka zastáva názor, že napadnuté uznesenie je arbitrárne predovšetkým kvôli absencii riadneho odôvodnenia a jednostrannému preferovaniu dôkazov jedného z účastníkov konania a navyše tiež preto, že *„bez odôvodnenia hodnotí rovnaké dôkazy, totožný skutkový a právny stav odlišne od svojho, vlastného predchádzajúceho rozhodnutia v tejto veci, tiež zásadným spôsobom naruša právnu istotu... a princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia“.*

Výhrady sťažovateľky v súvislosti s napadnutým uznesením sa týkajú aj toho, že *„Najvyšší súd tak nielenže nahrádza procesnú aktivitu jednej zo sporových strán pri dokazovaní a neprípustne prenáša dôkaznú povinnosť na prvostupňový súd, ale navyše tým bezprecedentným spôsobom naruša základný ústavný princíp rovnosti účastníkov v konaní (princíp rovnosti zbraní) zakotvený v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a spochybňuje tak svoju nestrannosť v konaní.“*

O svojvôli a jednostrannosti pri rozhodovaní Najvyššieho súdu svedčí aj jeho námietka vo vzťahu k rozhodnutiu prvostupňového súdu spočívajúca v tom, že súd prvého stupňa sa údajne nevyporiadal s námietkou premlčania vznesenou zo strany odporkýň. Napriek tomu, že Najvyšší súd tento záver urobil po preskúmaní spisu a postupu prvostupňového súdu, Najvyššiemu súdu zrejme unikla skutočnosť, že odporkyne vznesli námietku premlčania v nadväznosti na úpravu špecifikácie príslušenstva zo strany navrhovateľa tvrdiac, že zo strany navrhovateľa ide o zmenu žalobného návrhu v zmysle § 95 ods. 1 OSP. Ako je zrejmé z odôvodnenia prvostupňového rozsudku, Krajský súd v Banskej Bystrici sa touto námietkou odporkýň zaoberal, pričom skonštatoval, že podľa jeho názoru nejde o zmenu žalobného návrhu, nakoľko navrhovateľ od podania žalobného návrhu požadoval okrem nesplatenej istiny

aj príslušenstvo a tento uplatnený nárok nezmenil, pričom posúdenie uplatneného nároku ako nároku na plnenie z úverovej zmluvy je v konečnom dôsledku vecou súdu, a preto súd k námietke odporkýň neprihliadol.“

Pokiaľ ide o právomoc ústavného súdu na prerokovanie predloženej sťažnosti, tá je podľa sťažovateľky *«daná v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien, v súvislosti s ustanovením § 49 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení nesk. predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).*

Sťažovateľ v zmysle § 53 zákona o ústavnom súde vyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje. Proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2011 sp. zn. 2 Obo 38/2011 nie je prípustný riadny opravný prostriedok.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„Základné právo spoločnosti M., a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách boli uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 11. 2011 sp. zn. 2 Obo 38/2011 porušené.

Uznesenie Najvyššiemu súdu SR zo dňa 29. 11. 2011 sp. zn. 2 Obo 38/2011 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššieho súdu SR na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť Sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 1.185,53 Eur.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“; (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

Zásada subsidiarity zahŕňa okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V predmetnej veci sťažovateľka namieta, že najvyšší súd ako odvolací súd svojím uznesením sp. zn. 2 Obo 38/2011 z 29. novembra 2011, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 32 Cb/415/95-Má-501 z 15. decembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne vyjadrujúci názor, že najvyšší súd postupoval v súvislosti s jeho vydaním pri hodnotení dôkazov svojvoľne tak, že vybočil z medzí ústavne konformného rámca hodnotenia dôkazov, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a jednostranne preferoval dôkazy jedného z účastníkov konania.

Zo sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vyplýva, že ním bol zrušený prvostupňový rozsudok a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sa konanie o zaplatenie sumy 34 567,03 € (1 041 366,45 Sk) istiny s prísl. neskončilo. V danom prípade nejde, resp. nešlo ešte o konečné rozhodnutie, dôsledkom ktorého by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania. Aj keď z formálneho hľadiska je napadnuté uznesenie právoplatným rozhodnutím, konanie medzi sťažovateľkou ako navrhovateľkou a odporkyňami 2 až 6 ďalej pokračuje.

Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti, nezákonnosti a arbitrárnosti rozhodnutia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom na namietanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a ani ďalšieho v petite sťažnosti označeného základného práva). Najvyšší súd v danom prípade neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Sťažovateľka mala a aj bude mať v ďalšom štádiu konania možnosť pred krajským súdom a následne prípadne aj pred najvyšším súdom uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej

stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa súdne konanie nachádza v štádiu prvostupňového konania pred krajským súdom, ktorý bude v súlade s názorom odvolacieho súdu vykonávať „*dôsledné dokazovanie zamerané na objasnenie obranného tvrdenia odporkýň, založenom na absencii slobody vôle pri podpisovaní ručiteľských listín*“. K vykonávaniu dôkazov sa sťažovateľka bude môcť v konaní pred krajským súdom vyjadriť za tých istých podmienok, ako ostatní účastníci konania, keďže má k dispozícii celý nový proces, v ktorom môže uplatniť aj svoje ďalšie výhrady vo veci pri využití prostriedkov právnej ochrany, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva proti meritórnemu rozhodnutiu. Sťažovateľka má teda aj právo na riadne opravné prostriedky a za splnenia zákonom ustanovených podmienok tiež právo využiť mimoriadne opravné prostriedky proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Okolnosť, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, neznamená, že sťažovateľka nemôže v ďalšom štádiu namietať proti ňou oponovanému právnomu záveru najvyššieho súdu (ako súd odvolacieho), a to aj na základe totožnej argumentácie, akú predložila v prerokovanej sťažnosti ústavnému súdu, s tým, že všeobecné súdy budú musieť zväžiť relevanciu jej argumentácie a podľa svojho úsudku ju zohľadniť v rámci svojho rozhodovania.

Sťažovateľke napokon nič nebráni, aby v budúcnosti napadla sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj konečné rozhodnutie, ktoré bude v jej právnej veci vydané, t. j. rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktoré jej zákon na ochranu jej práv účinne poskytuje, a to v prípade, ak dospeje k záveru, že v dôsledku tohto rozhodnutia boli porušené jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantované práva alebo slobody. Najskôr teda musí prebehnúť celé konanie až do štádia meritórneho právoplatného rozhodnutia všeobecných súdov a až potom sa sťažovateľke naskytne možnosť na eventuálne podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Ústavný súd už vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojim

vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej judikatúry taktiež vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd poukazuje na to, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie

takejto výnimky však navyše je a to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

Ústavný súd nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky z uvedenej zásady, ani pokiaľ ide o túto sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, v ktorej ako súd odvolací zrušil v napadnutej časti prvostupňový rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ by ústavný súd preskúmal sťažnosť predtým, než o veci samej definitívne rozhodne príslušný súd, mohol by zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov a nedodržel by princíp subsidiarity sťažnosti ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že sťažnosť bola za danej procesnej situácie podaná predčasne. Sťažovateľka totiž bude mať, resp. má možnosť uplatniť ochranu svojich práv v konaní pred krajským súdom.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Vzhľadom na to sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Čo sa týka námietky sťažovateľky, že najvyšší súd v napadnutom uznesení hodnotil dôkazy a totožný skutkový stav absolútne odlišne od svojho predchádzajúceho rozhodnutia

v tej istej veci bez bližšieho odôvodnenia tohto svojho názoru, ústavný súd k tomu napokon poznamenáva, že dôvody zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 38/2011 z 29. novembra 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem a na tom nič nemení ani skutočnosť, že v jeho predchádzajúcom zrušovacom uznesení v tej istej veci bol vyslovený iný právny názor. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, konštatuje predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Súčasťou doterajšej judikatúry najvyššieho súdu je aj právny názor, podľa ktorého zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by odvolací súd bol viazaný svojím názorom vysloveným v uznesení, ktorým zrušil prvé rozhodnutie súdu prvého stupňa (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 95/98 z 18. decembra 1998).

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol (z dôvodu uvedeného v enunciiáte svojho rozhodnutia), nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012